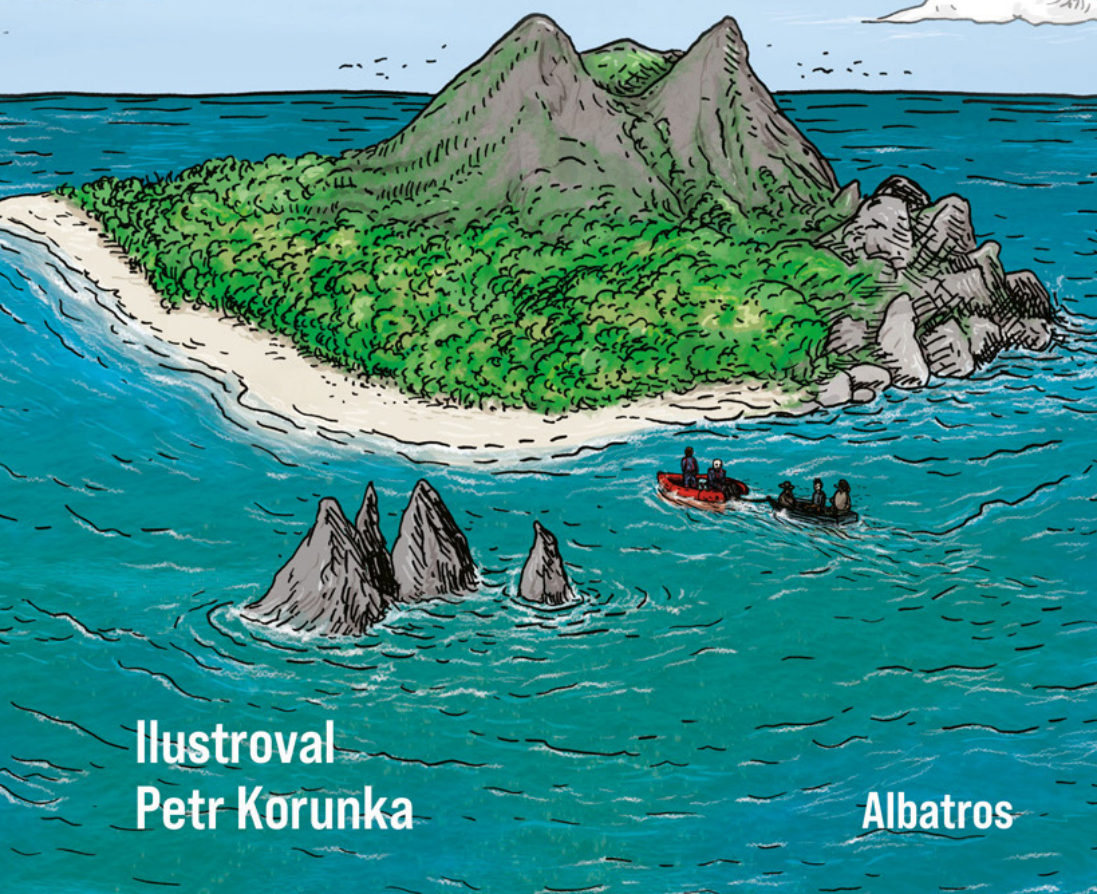

Ostrov kormoránů

Jan Švrček

Ilustroval
Petr Korunka

Albatros

Ostrov kormoránů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Švrček

Ostrov kormoránů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ostrov kormoránů

Jan Švrček

**Ilustroval
Petr Korunka**

Albatros

© Albatros, 2020

© Jan Švrček, 2020

Illustrations © Petr Korunka, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-00-05926-6

ISBN e-knihy 978-80-00-5871-9 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-5872-6 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-5870-2 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

ZBABĚLEC

čtvrtek 21:05

Zase prší. Dešťové kapky dopadají na střechu těsné čtyřlůžkové chatky, ševelí a bubnují, ale já je neslyším. Ležím na horní palandě rozvrzané dvoupostele a v uších mám sluchátka iPhonu, který jsem zdědil po ségře. Při poslechu Nebeských jezdců prolétávám nad wesserským kanálem, přesněji nad válečným Německem, a ani

nedutám. Jsem natažený jako prkno, ruce mám pod hlavou, jenom stříhám palci u nohou, jak si po celodenním chození užívám klidu a pohody. Pomalu přivírám oči a celý děj si představuju jako probíhající film:

„Letíme v černých bouřkových mracích, sotva je vidět na špičku křídel. Najednou to začne. Přichází první poryvy větru. Letadlo se chvíli vznáší, pak se zastaví a propadá se. Vertikální proudy v mohutných kumulech si s britským bombardérem pohazují jako s pírkem. Oblast tažné bouřky každý rozumný pilot oblétvá, my ale musíme...“

Najednou vyprávění skončí.

Co musíme?! zalykám se napětím. Dochází mi, že mi někdo vytrhl sluchátka z uší.

Ve vteřině se napřímím, až se hlavou praštím o šikmý strop chatky, a civím do neandrtálského obličeje spolužáka Samuela. Za ním se podobně pitomě kření nejmíň polovina kluků ze třídy.

Ten trouba, pitomec, mentál... tituluju v duchu Samuela. Ale nahlas neřeknu nic. Jenom si třu naražené místo.

„Vstávej, Robine! Mám pro tebe super akci,“ tahá mě Sam za triko a křičí mi u ucha, jako bych byl hluchej stoletej dědek.

„Ty vogo, jakou akci?“ začínám se rozčilovat. „Nikam nejdou! Nech si to pro brášku a sestřičku.“

„Spidermanovskou akci... o kanadský noci... “ naznačuje prsty cestu někam vzhůru.

Kanadská noc! Málem bych zapomněl. Kluci se na ni před školním výletem domlouvali. Někde se doslechli, že tahle psina existuje, tak si řekli, proč tu pitominu nevyzkoušet, třeba bude legrace. V té hře jde o to, že účastníci se snaží natropit různé roštárny a neplechty, jako stavět nádoby s vodou na vršky nedovřených dveří, natřít zubní pastou kliky, počmárat spícímu kamarádovi obličej fixem, nacpat kopřivy do cizích tenisek a tak podobně. Spidermanovská akce sem ale nezapadá. To se musel Samíkovi v mozku vylíhnout nejspíš nějaký uhozený nápad, když ho přestaly bavit hry v mobilu.

„Proč mě pořád do něčeho zatahuješ?“ syčím na něj polohlasně. Je to určeno jen pro jeho uši, čímž ho chci odpálkovat. On se ale nedá.

„Hmm,“ zadívá se stranou a zapřemýšlí. „Jestli nepůjdeš, tak to budeš mít blbý. To budeš u každýho akorát zbabělec a posera,“ začíná mě vydírat.

Sam se poslední dobou chová dost divně. Je splašený, hádavý a rozchechtaný zároveň, školu bere hákem, ego má jako slon a kdo ví, co ještě. Uzavírá taky pěkně drsné sázky a jde z průšvihů do průšvihů. Říďa o něm tvrdí, že roste pro kriminál. My o něm ale víme, že se akorát vytahuje před holkama. Mlátí s ním puberta, co jiného. A aby toho nebylo málo, tak si na mě to pako zasedlo.

„Máte ale nápady, vždyť tam leje,“ říkám rozmrzele a štra-

chám se ze spacáku, protože na mě Samovo vydírání zapůsobilo. Natahuju si kalhoty a mikinu. Nejraději bych doposlouchal kapitolu Nebeských jezdců.

Dobře ale vím, že kdybych ostatní kluky, Vojtu, Toma, Aleše, Vikiho a Mikiho, poslal do háje, sklidil bych jen posměch nebo titul sraba dnešního večera. Já se ale nedám. Ať už to dopadne, jak chce, Samovy trapácké akce se zúčastním.

Vytáhnu pláštěnku, hned ji ale zase vrazím zpátky. Nechci vypadat jako nějaký slaboch nebo chudáček. Do nevlídného večera se mi ovšem stejně nechce. Je konec května a nebe nad námi se nejspíš zbláznilo. Už druhý týden je zataženo a slunce se ani neukáže. S krátkými přestávkami buď vytrvale prší, mrholí, nebo aspoň drobně krápe. Ze stromů se staly cedníky a při každém kroku to pod nohama čvachtá. Holá skutečnost, že celou oblast Čech, ne-li celou republiku a okolní státy, trápí úmorné období dešťů.

„Nějak se ti nechce,“ komentuje Samuel mé pomalé pohyby.

„Chce nechce. Stejně nevím, do čeho jdu, zatím jste mi nic neřekli,“ bručím a nazouvám si tenisky. Mám je celé promáčené z celodenního courání po brdských lesích, bunkrech, naučných stezkách a kdejakých památkách.

„Neboj, Bobíku, hned se to dozvíš,“ vtipkuje obtloustlý

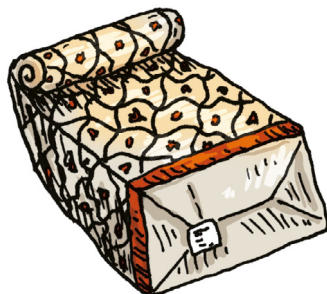
Aleš, který se snaží napodobit Sama. Moc se mu to ale nedaří. Naopak to vyznívá dost trapně.

Když vyprovázím kluky z mé, Vojtovy a Mirečkovy chatky a zavírám za sebou dveře, zabořím ruku do zubní pasty. Další výbuch smíchu. *No jo, jenom se řehtejte, pakoňové, mně je to stejně jedno*, směju se s ostatními a utírám ruku i kliku do papírového kapesníku. Možná je kanadská noc naivní hříčka pro třetáky, nám ale žádná legrace není cizí. Tak se bavíme, co to jde.

Venku mi za krk dopadnou první kapky deště. Nepříjemně zastudí. „Tak co mě kde čeká?“ vyzvídám nedočkavě a přitom sleduju večerní oblohu, která nabírá barvu temně modrého odstínu.

Sam už nic neprotahuje a rovnou přejde k věci. „Vidíš to prostřední okno nad garáží?“ ukazuje na boční stěnu staré, ale pořád majestátní chaty. „Tak tam došplháš, položíš na římsu okna tohle,“ podává mi něco, co je zabalené do potištěného sáčku, „a vrátíš se zpátky.“

To se dalo čekat. Akrobatická hecárna. Chci Samovi vpálit do obličeje, ať si tam vleze sám, hned si to ale rozmyslím. Akorát bych si před ostatními trhl ostudu. Proto to něco od něj přeberu a zastrčím si to do kapsy u mikiny. Dál balíčku nevěnuju pozornost. Víc mě zajímá místo, ke kterému se mám dostat.

V pokoji za ozářeným oknem bydlí holky z naší sedmé třídy. Zato okno sousedního pokoje, za kterým je černočerná tma, vzbuzuje obavu. „No jo, ale co když učitelky zrovna vyhlídnou ven?“ nelekám se tolik šplhání po chatě jako možného průšvihů ve škole.

„Neboj, Šolcová a Zímovka sedí v baru u recepcce. Očíh jsem to. Navíc je tam Martin. Hlídá je přes okno. A sekuriták? Ten to tu v sezóně obchází akorát každý dvě hodiny. Takže máme fůru času.“

Sam mě ujišťuje, že je všechno OK a v naprosté pohodě, ale stejně nejsem z jeho nápadu nadšený. Zavání to problémem. Při představě šplhání nad betonovou cestou u garáží mi navíc naskakuje husí kůže. Zároveň musím uznat, že je to i vzrušující výzva pro zdatné borce, která se neodmítá.

„A hlavně dej pozor, ať ti ten balíček nevypadne,“ dodává Sam starostlivě a ukazuje na mou vyboulenou kapsu.

„Jenom to polož na římsu a zase se vrať.“

Jak to dopoví a já přitom sevřu v dlani balíček lehounký jako pírkó, je mi jasné, co je v potištěném sáčku zabalené. Samuel své sličné Dominice posílá plyšáka, kterého jí koupil v obchodě se suvenýry. Viděl jsem ho.

„A proč toho medvídka Pouzarce nedoručíš sám?“ rýpnu si do něj. „Anebo balíček nenavážeš na provázek, kterej by ti

spustila? Bylo by to romantičtější. Jako v nějakým bijáku pro zamilovaný,“ rozchechtám se.

„Hele, nekecej, jo,“ reaguje Sam podrážděně. „Má to bejt překvápko, chápeš? Kluci už podobnou zkoušku odvahy dělali,“ lže, jako když tiskne, „a na tebe zbyla lezecká trasa. Tak se nerozčiluj. Ale jestli seš strachy bez sebe, tak to nech plavat, Plašáku.“

Nemám rád dlouhé řeči. Taky bývám nerad terčem posměchu. Proto se jen pobaveně usměju, otočím se k chatě a sleduju její přízemní část. Přesněji přístupovou cestu k cílovému oknu. A už ji taky vidím. První polovina trasy bude docela snadná. Hotová překážková dráha jako v tělocviku. Zato zbývající část bude děs běs. Nad tím úsekem ale zatím nepřemýšlím.

Před kůlnou vonící dřevem se elegantně vyhoupnu na popelnici a zavěším se do okapu, s jehož pomocí vyšplhám na nízkou plechovou střechu. Sotva se na střeše postavím, zaskočí mě pocit vlhka a chladu. Jsem mokrý na tváři, v dlaních a skoro po celém těle. *Houby stezka odvahy, zuřím v duchu. Je to jen Samův pitomej hec. Dobře ví, jak ve sportovních aktivitách vynikám. Proto mi předhodil výzvu a já hloupej po ní skočil, jako pes po kosti!*

„Hej, vy tam!“ křiknu na kluky pod sebou a ukazuju jim promáčenou mikinu a rifle. S nimi to ale ani nehne. Jenom se pořád dokola řehtají. Obloustlý Aleš dokonce točí dlaní nad hlavou jako nějaký rejža a naznačuje, abych pokračoval v le-

zení, že se pořád natáčí. Přitom by ten sud sádla nevyšplhal ani na popelnici u kůlny.

„Hasiči jsou stejně nejlepší,“ křikne na mě Sam, aby mi dodal odvahy. „To zmákneš s prstem v nose.“

Ha, ha, hrozně vtípný, myslím si. Jeho poznámka mi vůbec neseďí. I když do hasiče chodím, to je pravda. Už druhým rokem docházím do zbrojnice v Řevnicích a jednou týdně tam trávím dvouhodinovku s kroužkem mladých hasičů. Katka, Lucka a Hanka jsou bezva vedoucí. Připravují pro nás spoustu her a sportovních aktivit, jezdíme na různé závody a soutěže a to nás baví. Na schůzkách dokola oprašujeme hasičské disciplíny, záchranářské techniky a nouzové situace, takže na hlavních závodech zažíváme většinou úspěch. To ale ještě neznamená, že si ze mě nějaký Sam Koudela bude dělat poslíčka v nepříznivých podmínkách. Příště se na jeho návrhy vykašlu.

Odvrátím se od kluků, abych pokračoval v dalším lezení. Sotva přejdu po plechové střeše, postavím se čelem k dřevěným obkladům na stěně a pohlédnu nahoru nad sebe, zjistím, jak je chata obrovská. A když pootočím hlavu doleva a mrknu na ozářené okno nad garáží, jsem z toho všeho mírně v šoku. Zjišťuju, že k pokoji holek je to nějakých šest, možná sedm metrů lezení vzhůru po masivních vodorovných lištách. Jejich účelem je nejspíš zakrýt nerovnoměrné konce dřevěných obkladů, v duchu ale já sám, že je sem dali. U oken jsou pak železné vodorovné tyče s ozdobným kováním, které střídají římsy. Kovová i dřevěná linie vypadá sice stabilně a bezpečně, když se ale na trasu následného pídál-

kování zadívám střízlivým pohledem, vypadá jako cesta pro sebevrahy. Tentokrát to Sam vážně přehnal. Ale má hrdost mi už nedovolí couvnout.

První krok je nejistý. Došlápnu na lištu, která je překvapivě široká jako podrážka mé kecky, a chytím se okraje římsy. Všechno je nepříjemně mokré a kluzké. Zatím nepanikařím. Přitáhnu tělo ke stěně a cítím, že to půjde. Že se k oknu holek nakonec nějak dostanu. Kluci za mými zády nápadně ztichli. Ani nedutají. Schválně se na ně neotočím.

Sunu se po masivních lištách jako po žebříku. Levou nohu posunuju nahoru a pravou k ní přitahuju. Přitom jsem celou plochou těla nalepený na stěnu jako slimák. Tomu odpovídá i moje tempo. Víím, že když polezu pomalu a s rozvahou, určitě to zvládnú. V zádech mám jen jediného nepřítele – déšť, který přechází do drobného mrholení. Deska i mé tenisky jsou nechutně mokré a vlhké, a to mě děší.

Během plžího posunu po stěně přemýšlím, proč mě sem Samuel poslal. Je o půl roku starší, o půl hlavy vyšší a teď na konci sedmičky je samá ruka, samá noha. Chodí na fotbal, florbal a kdysi běhával orientáky. Tím pádem je zdatnější a vytrénovanější. Určitě mnohem víc než já! A s hazardem má hodně společného. Klidně se tu mohl místo mě ploužit sám.

Vystoupal jsem k druhému oknu a sunu se výš. Když se jistě a zkušeně zachytím rámu okna a chci přidat tempo,

uklouzne mi noha. Teniska mi vylítne mimo lištu a zůstane viset ve vzduchu. Kluci pode mnou zasyčí úlekem a já sevřu desku o něco křečovitěji. Taky cítím, jak mi srdce divoce bouchá a v mozku mi naskočil alarm. Pud sebezáchovy mi velí, abych jen pomalu přitáhl nohu a nehýbal se. Příkaz z mozkovny splním bez zaváhání. Osudné uklouznutí mě ale zarazí. Když mnou projela vlna strachu a já si uvědomil, co všechno se mohlo stát, sevře mě taková tíseň, že se nedokážu pohnout z místa.

Abych před klukama, kteří mě pořád sledují, nevypadal jako zoufalec, natáhnu nohu k dalšímu posunu vpřed. Je to ale stále stejné. Ruce a tělo mě neposlouchají. Ani se nepohnou. Přitom se mi, nevím proč, vybaví úvodní pasáž z Nebeských jezdců. Znáám ji celou nazpaměť: *Mezi mnou a zemí je šest kilometrů. Kolem je tma a strach. Bojím se já, bojí se i všichni ostatní se mnou na palubě. Bojí se i ti na zemi, kteří na nás čekají.*

Ohromný nápad! Slova o strachu a bázni hrdinů nezabrala, ba právě naopak. Sklouzávám do ještě větší deprese. Mezi mnou a cílem jsou pouhopouhé dva metry a já už vím, že se k oknu holek nedostanu. Prostě to vzdám.

„Už to máš kousek! Jenom pár metrů!“ slyším Sama pod sebou.

Neodpovídám. Jenom se držím desky a funím do dřevěných obkladů namořených dehtem.

„Slyšíš? Nevracej se,“ povykne i tlustoidní Aleš.

„To dáš!“